

Hồi 36

Bạch Liên, Bích Ngọc

Bạch Liên Bình xoay mình nửa vòng, hai tay chộp lên, đôi Xà Tín Song Nhẫn lóe sáng nơi tay, rồi nàng nghiêng răng thốt:

- Thân Xương Ngọc! Đừng mong mê hoặc ta bằng những lời xảo trá đó. Muốn gì thì cứ vào. Vào đi! Ta lấy cái chết hẹn với người đó!

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Buông vũ khí xuống đi. Cô nương lầm rồi !

Bạch Liên Bình bật cười ghê rợn, âm thanh như quỷ thét, ma gào:

- Không khi nào có việc lầm lạc. Hắn với Hắc Lâu ở trong cái thế không đội trời chung. Mà thủ lĩnh Liệp Sát Thủ của Hắc Lâu lại đi chung với hắn, rồi còn mai phục chờ ta. Thử hỏi ý tứ của các người nếu không ám muội thì là gì nữa chứ ? Một kẻ ngu ngốc cũng thấu đáo cơ mưu của các người, huống hồ là ta. Họ Lệ hại luôn cả sư huynh ta, tố cáo với Lâu Chủ là sư huynh ta quán thông với hắn. Hắn tưởng làm thế để lấy lòng ta, mong ta xóa bỏ hận thù. Rất tiếc là hắn lầm rồi, hắn cũng sẽ bị hại như sư huynh ta. Thật là oan mạng cho sư huynh ta. Khốn khổ cho ta.

Nàng rít lên:

- Được lắm. Các người đã muốn vậy thì cứ vào đi!

Lệ Tuyệt Linh thở ra:

- Tại hạ khen cô nương giàu trí tưởng tượng thật. Song sự tưởng tượng của cô nương hoang đường quá. Quái đản quá!

Bạch Liên Bình nổi giận:

- Người còn chối được sao?

Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:

-Đại ca nói với nàng đi. Đệ chán quá không muốn nói năng gì cả.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

-Cô nương là một nhân vật lão luyện trên giang hồ, từng tung hoành ngang dọc, tại sao hôm nay cô nương hồ đồ như thế?

Bạch Liên Bình cao giọng:

- Người muốn nói gì?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Tại hạ muốn cô nương bình tĩnh, lấy lại sáng suốt mà nghe tại hạ nói đây!

Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Ta bình tĩnh và sáng suốt hơn lúc nào hết. Ta có phải là tay non vừa mới xuất đạo đâu? Bất cứ thủ đoạn gì của các người cũng không che đậy nổi cái dã tâm đâu.

Thân Xương Ngọc hơi nhú đôi mày:

- Thật là ấu trĩ. Lấy cái lượng của kẻ thấp hèn mà đo lòng người quân tử.

Bạch Liên Bình bĩu môi:

- Giả quân tử thì phải hơn !

Song phương tranh luận nhau một lúc lâu. Lệ Tuyết Linh cười nhẹ, chen vào:

- Cô nương càng nói thì càng hồ đồ! Đừng luận đoán là tại hạ có mưu hại cô nương hay không mà hãy xét đến điểm này, là cô nương chẳng có ân nghĩa gì với tại hạ cả. Cô nương và tại hạ làm một cuộc đổi chác, cô nương cho tin, tại hạ chia ngọc, không ai lời, không ai lỗ. Cô nương hiểu chưa?

Bạch Liên Bình đuối lý nhưng vẫn ngang ngạnh:

- Tuy nhiên người định cướp luôn phần của ta. Điều này biểu hiện rõ ràng với sự có mặt của Thân Xương Ngọc. Người hèn quá. Hành vi đó làm cho người thân bại danh liệt, người mang tiếng nhơ suốt đời.

Lệ Tuyết Linh tắc lưỡi:

- Ăn nói điêu ngoa quá, thật là đáng ghét!

Bạch Liên Bình nghiêng rằng:

- Cứ động thủ đi. Các người còn chờ gì nữa ?

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Cô nương đáng cho tại hạ giáo huấn lắm!

Lệ Tuyết Linh từ từ bước đến chiếc bàn đá, Bạch Liên Bình theo dõi chàng từng cử động một, chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ.

Lệ Tuyết Linh không nói gì, ung dung đặt chiếc bao xuống mặt bàn, mở các mối cột ra. Trong đêm tối, số ngọc bùng sáng lên như ngàn sao lấp lánh. Bạch Liên Bình giật mình song bị hấp dẫn mãnh liệt, trố mắt nhìn. Phải cố gắng lắm nàng mới dời ánh mắt khỏi đồng ngọc, rồi cất giọng căm hờn, hỏi:

- Người làm gì thế? Người định kích thích ta chăng? Lầm ! Ta đâu có ấu trĩ như vậy chứ .

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Cô nương đến chia hay tại hạ tự chia?

Bạch Liên Bình do dự:

- Người có ý tứ gì?

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Tại hạ hỏi cô nương, đêm nay, trong giờ phút này, cô nương đến đây với mục đích gì?

Bạch Liên Bình buột miệng thốt:

- Lại còn phải hỏi? Thế người quên ước hẹn của chúng ta rồi phải không? Trong cuộc đổi chác, ta đổi rồi nhưng chưa thu phần của người đáp lại.

Lệ Tuyết Linh gắt:

- Thì cứ bước tới, cùng chia đôi, rồi lấy phần của cô nương. Xong rồi thì đường ai nấy đi. Đừng ở đây mà lải nhải. Thật ta bực lắm rồi.

Nhìn thần sắc của Lệ Tuyết Linh, Bạch Liên Bình nhận ra chàng có vẻ thành thật chứ không lừa nàng. Tuy nhiên, nàng còn do dự:

- Người định giở trò gì?

Lệ Tuyết Linh buông gọn:

- Bước tới rồi chia, lấy xong phần mình rồi biến đi.

Bạch Liên Bình vẫn còn do dự:

- Thái độ của người thì không có gì là giả, song điều làm cho ta suy nghĩ là người cam tâm chia đôi số ngọc với ta sao?

Lệ Tuyết Linh nổi giận:

- Cô nương cho rằng ta đây là kẻ thất tín ư?

Bạch Liên Bình bối rối. Có khi nào Lệ Tuyết Linh tỏ vẻ tham tiếc đâu? Chỉ có nàng quá đa nghi thôi ! Nàng đỏ mặt, cầm vũ khí chỉ về phía Thân Xương Ngọc áp úng:

- Thế ... Thân Xương Ngọc ...việc gì có mặt hấn tại đây?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Cô nương với tại hạ đến đây để giải quyết việc giữa nhau. Cứ biết thế là đủ rồi, cần gì quan tâm đến người khác. Tuy nhiên, cho cô nương biết là Thân Xương Ngọc cũng như vị cô nương kia đều là người tốt. Họ là bằng hữu của tại hạ. Họ không liên quan gì đến việc của chúng ta. Cứ chia phần đi rồi ai đi đường nấy.

Dừng lại một chút, chàng nghiêm giọng tiếp:

- Cô nương nghi ngờ đủ thứ, nói năng hồ đồ, lần thứ nhất, tại hạ tha cho đó. Nếu còn tái phạm là cô nương phải trả giá đắt.

Bạch Liên Bình buông thẳng đôi tay xuống, song vẫn còn ngang ngạnh:

- Người không thể trách ta. Ở vào địa vị của ta thì ai mà không nghi ngờ chứ ? Cho đến bây giờ ta cũng chưa hiểu gì cả. Đáng lẽ người phải giải thích sớm cho ta biết.

Thân Xương Ngọc điềm nhiên nói lời:

- Đã mấy lượt, tại hạ toan giải thích nhưng cô nương có chịu nghe đâu? Cô nương cứ gào thét làm náo loạn cả lên.

Bạch Liên Bình thốt:

- Tại ta nghi ngờ ... Ta có lý do nghi ngờ ...

Thân Xương Ngọc bình tĩnh tiếp:

-Kiến thức của cô nương đâu phải hẹp hòi? Ít nhất cô nương cũng phải hiểu là bọn ta thuộc mẫu người tốc chiến tốc quyết, đánh là đánh liền, không là bỏ đi ngay, không bao giờ có cái lối kéo dài tình trạng một cách vô ích. Cho nên, nếu cần hạ thủ là đã hạ thủ ngay từ lúc đầu rồi, hà huống chỉ có một mình cô nương. Bọn ta không hạ thủ là vì không có ác ý chi với cô nương cả. Cô nương đa nghi chỉ một trí một cách vô ích thôi. Hãy chia số ngọc kia, lấy phần rồi ra đi thông thả, đừng nghĩ ngợi xa xôi nữa.

Bạch Liên Bình bị chạm tự ái, ngẩng cao mặt thốt:

- Người tưởng bất cứ ai cũng có thể thu thập ta dễ dàng sao? Lầm to!

Thân Xương Ngọc bĩu môi:

- Sư huynh cô nương không nói gì về tại hạ với cô nương cả sao?

Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Ta biết, ta chưa phải là đối thủ của người, song ta nghĩ, người không nên cao ngạo thái quá. Người càng có tài cao càng nên dưỡng cái đức khiêm nhường.

Thân Xương Ngọc cười mỉm:

- Tại hạ có cao ngạo đâu? Bất quá tại hạ chỉ đề tỉnh cho cô nương thôi. Tại hạ sửa chữa một kinh nghiệm cho cô nương, giúp cô nương làm người hoàn thiện hơn, hành động tế nhị hơn.

Câu nói đó chạm tự ái Bạch Liên Bình ít nhiều. Dù sao thì nàng cũng đã thành danh, ngoại hiệu Thạch Nữ. Nàng tạo cái hiệu đó đâu phải dễ dàng, đâu phải là không gian lao vất vả. Trên giang hồ có ai dám khinh thường nàng?

Thế mà giờ đây bị người chỉ trích, chế nhạo, lên giọng dạy khôn, xem nàng như một tay vừa mới xuất đạo.

Nhưng làm sao được chứ ? Nàng có giận bao nhiêu cũng phải dần lòng vì đối phương hai mà nàng chỉ có một. Đối phương lại tài giỏi. Một đối một thì chưa chắc nàng hoà nổi, thì đừng hòng tạo được cái phi thường với cả hai.

Huống chi người ta có lý do? Trong trường hợp này, người ta có quyền sửa nàng, chứ nàng đâu đến nỗi ngu dại tiếp tục vô lý nữa. Cho nên dù bị chạm tự ái, nàng cũng phải tạm thời đầu dũa, sau này hãy hay.

Lệ Tuyết Linh trầm tĩnh tiếp luôn:

- Tại hạ khuyên cô nương từ nay trước khi làm một việc gì thì hãy suy nghĩ kỹ. Xét việc rõ ràng rồi hãy có thái độ sau, đừng tưởng trên đời chỉ có mỗi một mình mình mà phải nhớ là cao nhân tắc hữu cao nhân trị. Được như vậy thì cô nương sẽ bảo trì được danh dự trọn vẹn mà không sợ mang nhục bất ngờ.

Bạch Liên Bình càng thẹn, gắng gượng thoát:

- Người có giết ta thì bất quá đầu ta rơi xuống đất là cùng. Chứ dùng cái giọng đó mà dạy ta như dạy con cháu thì thật là ta không chịu nổi. Chừng nào thì người mới hết lải nhải đây?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Thôi đừng nói nhiều nữa, vô ích quá !

Lệ Tuyết Linh lấy một viên ngọc, nhìn toảng qua, rồi đưa lên miệng, thấm nước bọt lau vào áo. Bạch Liên Bình ham quá, cũng đưa tay định lấy một hạt nhưng Lệ Tuyết Linh đập nhẹ vào tay nàng, hất ra.

Bạch Liên Bình sùng sộ:

- Người làm gì thế?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Tại hạ sợ cô nương không cẩn thận rồi nuốt mất.

Bạch Liên Bình nổi giận:

- Trong số đó ta có một nửa. Ta có quyền sờ mó cái phần của ta.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Ít nhất cũng phải chờ chia xong đã, gấp gì chứ?

Nàng giục, chàng lại hoà hoãn. Bạch Liên Bình van cầu. Lệ Tuyết Linh bây giờ mới chịu cho:

- Bước tới chia đi!

Bạch Liên Bình trở mắt:

- Người bảo ta chia? Do ta chia?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Phải ! cô nương cứ chọn lựa!

Bạch Liên Bình kêu lên:

- Thật ư?

Lệ Tuyết Linh gật đầu luôn:

- Tại hạ tin cô nương sẽ công bằng!

Bạch Liên Bình vừa gật đầu vừa ứng tiếng:

- Dĩ nhiên rồi. Ta nổi tiếng là công bình nhất trần đời mà.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười, không nói gì, quay mình bước đến một chiếc thạch đôn, cách xa xa chiếc bàn, ngồi xuống, để mặc cho Bạch Liên Bình say sưa sờ vào đồng ngọc, lựa chọn phân chia.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ, hướng qua Lệ Tuyết Linh thốt:

- Ta lấy làm lạ hết sức. Châu ngọc lại có một hấp lực làm say người đến độ đó sao. Trông nàng kia thì đủ biết.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Nếu không thì Kim San Khách Mạnh Ngạn và Lâu Tử Nghiên làm gì đổ máu ?

Thân Xương Ngọc rùn vai:

- Ít nhất cũng còn có ta. Thứ đó không dụ hoặc ta nổi.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Chỉ vì lão ca thấy nhiều quá, lão ca có thừa thải quá, cho nên châu ngọc trở thành vật tầm thường.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Dù ta chưa thấy, dù ta chưa có, dù ta nghèo, thì ta cũng không thể đánh giá nó quá cao như vậy.

Lệ Tuyết Linh tiếp luôn:

- Đệ tin có một hạng người như lão ca, song đó là thiểu số.

Riêng Hoàng Quân Nhã vẫn giữ sự im lặng từ lúc đầu nhưng vẫn theo dõi mọi diễn tiến một cách thích thú.

Thân Xương Ngọc ngáp thành tiếng, chán nản thốt:

- Nàng cứ mân mê như thế thì biết đến chừng nào mới lựa xong?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Đối với nàng thì hạt nào cũng hấp dẫn cả, nàng muốn lấy tất cả nên không nỡ chọn hạt này, bỏ hạt kia.

Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Một mẫu người tự tư, gian tham.

Lâu lắm, Bạch Liên Bình gọi:

- Xong rồi, Lệ Tuyết Linh !

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Thì cô nương cứ lấy phần của cô nương đi !

Bạch Liên Bình đáp nhanh:

- Cung kính bất như phụng mạng.

Bỗng nàng tiếp:

- Thực ra, hai phần bằng nhau, tuy cũng có một vài hạt bất đồng cho hai phần, song xí xỏ cũng được.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Tại hạ không nói gì đâu. Cô nương cứ chọn !

-----o o O o o-----